

В затінку жайворонка

Максим Рильський

Мы ехали по степям Украины, и один из наших привалов был назван Вами "В тени жаворонка".

Із листа М. Ушакова до автора

Ми степом їхали. Немилосердно
Палило сонце, коники сюрчали
В сухому полині. Здавався тріск
Отих зелено-сірих стрибунців,
Яких Крилов з бабками переплутав,
Сухим, як і полинь. В таких випадках
Про воду, звісно, марять подорожні,
Про сині ріки, про озера срібні
(Не сердьтесь за епітети старі!),
Про затінок, про вогку прохолоду,
Про відпочинок під гіллям вербовим
Чи в зелені березового гаю,
Про тихий сон на запашному сіні
Під вічний, невгамовний шум осик
Та сокорів...
До традиційних мрій
Про все оте приєднана була
І гадка, що пора вже пообідать,
Чим бог послав і що поклав нам бог
В автомобіль, дбайливо перенісши
З одеської крамниці гомінкої.

Тараня там була, хоч не чумацька,
Але прозора, жовта і солона,
Така, що з задоволенням потяг би
В перекупки Халява-богослов,
Були й кефаль, і бринза, і маслини,
І на олії смажені бички,
І пиво, й дещо інше — необхідне
Мандрівникам, шоферам і поетам.

Ну, словом, їсти й пити нам хотілось.
А тільки де? Невже під голим небом,
Під сонця невблаганного промінням,
На стоптаній, закурений траві,
Край шляху, де текла пилюка жовта?
Ні кущика, ні деревця ніде,
Все степ, та степ, та курява, та спека...
А в небі, незважаючи на спеку,
Вилися жайворонки і співали
Прозоро так, немов джерела чисті
Холодної, пахучої води
Там, угорі, безжурно дзюркотіли!
І я сказав: — А що, як пообідать
У затінку пташиних крил? —
І ми
Свою дорожню скатерть-самобранку
У жайворонка тіні розіслали,
І враз на нас вологий холодок
Згори повіяв, і блаженний спокій
Нас огорнув...
Спасибі, друже, Вам,
Що Ви про епізод цей незначний
Мені в листі своєму нагадали!

Нехай живе поезія, мій друже!